

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **a) Honební společenstvo ZEFA Tvrdonice**, jednající R. K., se sídlem Tvrdonice 666, Tvrdonice, zastoupeného JUDr. Richardem Novákem, advokátem, se sídlem Dvořákova 13, Brno, **b) R. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného č. j. 1237/2007 - 16230 ze dne 14. 5. 2007, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ing. E. M., v řízení o kasační stížnosti žalobce ad a) proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 5 Ca 207/2007 - 74 ze dne 27. 5. 2009,

tako:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný vydal na základě odvolání osoby zúčastněné na řízení napadené správní rozhodnutí ze dne 14. 5. 2007, č. j. 1237/2007 - 16230, kterým zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž správní orgán prvního stupně zaregistroval žalobce podle § 20 odst. 2 zákona o myslivosti. Žalovaný se řídil právním názorem vyjádřeným v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2007, č. j. 7 Ca 157/2005 - 23. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný zrušil z důvodu jeho nezákonnosti, tedy rozporu se správním řádem a zákonem o myslivosti, neboť správní orgán I. stupně nepřihlédl ke skutečnosti, že Přípravný výbor Honebního společenstva Tvrdonice podal návrh dříve a na základě dřívějších podkladů, a nerozhodl tak v rámci jednoho rozhodnutí o návrhu na registraci a současně o návrhu na uznání společenstevní honitby. Správní orgán I. stupně rovněž stanovil nesprávně okruh účastníků řízení a špatně interpretoval pojem vlastník honitby, zavedený v § 11 zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“). Další nezákonnost pak spočívala v tom, že správní orgán prvního stupně měl přihlédnout i k návrhu na registraci Honebního společenstva Tvrdonice.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce správní žalobou, kterou namítl nicotnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že tuto správní žalobu nemohl podat přípravný výbor honebního společenstva, které ještě nebylo registrováno. Za dosud nezaregistrované honební společenstvo může vystupovat pouze zmocněnec přípravného výboru. Pokud odvolání proti rozhodnutí orgánu prvního stupně podal Přípravný výbor Honebního společenstva Tvrdonice, za který pan ing. E. M. odvolání podepsal, a nikoli ing. E. M., zmocněnec Přípravného výboru Honebního společenstva Tvrdonice, pak je napadené rozhodnutí nicotné, protože odvolání podala osoba bez právní subjektivity. Dále žalobce ve své žalobě uvedl, že ing.

E. M. jako zmocněnec přípravného výboru Honebního společenstva Tvrdonice nebyl účastníkem řízení, ve kterém bylo rozhodováno o návrhu na registraci Honebního společenstva ZEFA Tvrdonice. Zmocněnec přípravného výboru by byl oprávněn napadnout pouze rozhodnutí, jímž by byla odmítnuta registrace Honebního společenstva Tvrdonice, nemůže však odvoláním napadnout rozhodnutí, kterým bylo zaregistrováno Honební společenstvo ZEFA Tvrdonice. Z uvedených důvodů pak žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze vyslovil nicotnost napadeného správního rozhodnutí, vydaného žalovaným.

Městský soud v Praze svým rozsudkem žalobu zamítl s tím, že postup žalovaného byl správný a žalobou napadené rozhodnutí tedy není nulitní. S ohledem na to, že o návrhu na registraci Honebního společenstva ZEFA Tvrdonice a o návrhu na uvedení honitby do souladu se zákonem mělo být rozhodnuto společně jedním rozhodnutím, byl účastníkem řízení nejen navrhovatel, ale i držitelé okolních honiteb, vlastníci přičleňovaných pozemků i kdokoli, kdo by tvrdil, že rozhodnutím může být dotčeno jeho právo. Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal ing. E. M., který je zmocněncem zastupujícím Honební společenstvo Tvrdonice. Pokud žalovaný dle tohoto odvolání řádně postupoval, řídil se zákonem a závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2007, č. j. 7 Ca 157/2005 - 23, a proto postupoval správně. Z uvedených důvodů městský soud dospěl k závěru, že se žaloba zamítá a že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku městského soudu s tím, že se opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel uvádí, že odvolání pana ing. E. M. je nezákonné, a proto je rozhodnutí žalovaného nicotné. Dále pak stěžovatel kvalifikuje odvolání jako nicotné z toho důvodu, že pan ing. E. M. neměl právo podávat odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který rozhodl o registraci Honebního společenstva ZEFA Tvrdonice. Dále stěžovatel uvádí, že správní orgán I. stupně nebyl legitimován vést řízení o registraci stávajícího honebního společenstva a že nesprávně vyložil ustanovení o transformaci existujícího honebního společenstva, v čemž stěžovatel spatřuje závažnou vadu správního řízení, která měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z uvedených důvodů pak stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky k projednání a rozhodnutí o této kasační stížnosti, mimo jiné, zda tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí.

V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

V daném případě byl napadený rozsudek stěžovateli doručován prostřednictvím držitele poštovní licence, rozsudek převzal stěžovatel dne 1. 7. 2009 (středa), přičemž tento den je

rozhodující pro počátek běhu lhůty pro podání kasační stížnosti. Tato lhůta v délce dvou týdnů uplynula dnem 15. 7. 2009. Kasační stížnost však byla podána na Nejvyšší správní soud osobně až dne 21. 7. 2009, tedy opožděně. Vzhledem k tomu, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze podle § 106 odst. 2 poslední věty s. ř. s. prominout, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než tuto kasační stížnost podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnout.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu